

Aperitief: Jesus of the Scars – Graham Kendrick

- **Luister eerst naar deze clip en dan wordt het lied duidelijk:**
<https://www.youtube.com/watch?v=RfT77jc0aBo>
- **lied zelf:**
https://www.youtube.com/watch?v=M6PuE9PzY6I&list=RDM6PuE9PzY6I&start_radio=1
- **melodie van 'O Danny Boy', een Ierse klassieker**

When skies grow dark and all we see are shadows
The road too rough, the mountains rise too far
When pain runs deep, and wounds cry out for answers
We come to you, O Jesus of the Scars
What other god chose to be born in weakness
Knew toil and tears and felt our deepest woe?
Then to a cross, to bear our sin and sorrow
And so, we worship you O Jesus of the scars

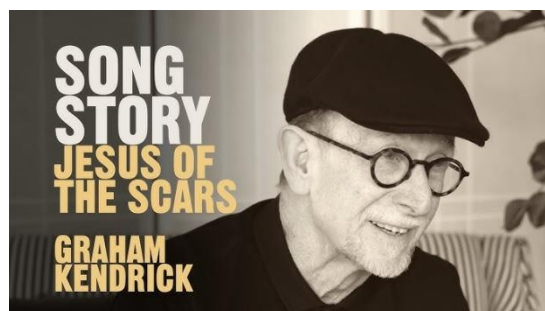
When nights are long, and daylight weighs so heavy
Where can we go to ease the troubled mind
The Man of grief once crushed in dark Gethsemane
Says 'do not fear' I'll take you by the hand
Our wounds cry out but yours will have the final word
And in your scars, we glimpse our story's end
O glorious Day - death swallowed up in victory
For this we worship you O Jesus of the scars

When all is healed, and every might-have-been will be
And every sad, sad story comes untrue
When heaven's love floods back through time and history
And all things lost and broken are made new
When clouds are gone, and earth's illusions disappear
When faith is sight and hope reality
We'll see your face and nothing else will matter
And there we'll worship you O Jesus of the scars

Wanneer de hemel donker wordt en we alleen schaduwen zien
De weg te ruw, de bergen te hoog
Wanneer de pijn diep zit en wonden om antwoorden schreeuwen
Komt U tot ons, o Jezus van de Littekens
Welke andere god koos ervoor om in zwakheid geboren te worden
Kende zwoegen en tranen en voelde ons diepste verdriet?
Dan naar een kruis, om onze zonde en ons verdriet te dragen
En zo aanbidden wij U, o Jezus van de Littekens

Wanneer de nachten lang zijn en het daglicht zo zwaar weegt
Waar kunnen we heen gaan om onze onrustige geest te verlichten?
De Man van het verdriet, eens verpletterd in het donkere Gethsemane
Zegt: 'Wees niet bang, Ik zal je bij de hand nemen'
Onze wonden schreeuwen het uit, maar de Uwen zullen het laatste woord hebben
En in Uw littekens zien we het einde van ons verhaal
O glorieuze Dag - de dood verslonden door de overwinning
Hiervoor aanbidden wij U, o Jezus van de Littekens

Wanneer alles genezen is en alles wat had kunnen zijn werkelijkheid wordt
En elk droevig verhaal niet meer waar is
Wanneer de liefde van de hemel terugstroomt door tijd en geschiedenis
En alles wat verloren en gebroken is, nieuw wordt
Wanneer de wolken verdwenen zijn en de illusies van de aarde verdwijnen
Wanneer geloof zicht is en hoop realiteit
Zullen we Uw gezicht zien en niets anders zal er meer toe doen
En daar zullen we U aanbidden, o Jezus van de Littekens

Openingslied: ZJ 406 Kondig het aan

<https://www.youtube.com/watch?v=RX4a2qsWr9o>

Kondig het aan: De Heer is verrezen,
zeg aan de wereld dat Jezus leeft.
Dit is de weg die Hij heeft geweest;
dit is de waarheid die Hij geeft;
dit is het leven voor alle eeuwen!
Alleluia! Christus leeft.

Zing nu een lied van vreugde en vrede,
zing nu een lied van barmhartigheid.
Alle verdriet en pijn zijn geleden,
al wie verdrukt is wordt bevrijd.
Laat aan wie treuren uw blijdschap weten.
Alleluia! Christus leeft.

Leef in uw hart met volle vertrouwen,
Hoop op een toekomst voor iedereen,
Steun voor wie zwak is, troost voor wie rouwen,
Vriendschap en goedheid om u heen.
Liefde volstaat om een wereld op te bouwen.
Alleluia! Christus leeft.

Welkom:

Thomas, de scepticus onder de apostelen,
had na Golgotha en de perikelen rond het lege graf
zijn oude job weer opgenomen.
Zo kwam het dat hij er niet bij was
toen Jezus de eerste keer aan zijn leerlingen verscheen.
Toen zijn vrienden hem bij zijn thuiskomst het grote nieuws vertelden,
werd de psycholoog in hem wakker:
'Wat is er hier gebeurd? Hallucinaties? Massahysterie?'
Zulke grote woorden zal hij wel niet hebben gebruikt,
maar toch kwam het ongeveer daarop neer.
Hij legde de vinger op de wonde
toen hij tot zijn vrienden zei: "Eerst zien en dan geloven."

Een week later beleefde Thomas de dag van zijn leven.
Blozende kaken, van vreugde en van verlegenheid.

Het was dan toch waar!
Hij kreeg van Jezus wel te horen:
"Beste Thomas,
gelukkig zij die zonder gezien te hebben
toch tot geloof komen".
Maar die veeg uit de pan nam hij er op de koop toe bij.

Misschien kan Jezus tot ons hetzelfde zeggen.
Misschien ook niet.
Daarom willen we bidden
om zijn ontfermende aanwezigheid onder ons.

Gebed om ontferming:

L.: Heer, ook wij aarzelen en twijfelen vaak,
want vóór alles willen we harde bewijzen in handen hebben
en geloven kan niet onder die noemer worden geklasseerd.
Wij durven ons niet zomaar op uw Woord aan U toevertrouwen.
Daarom: Heer, ontferm U over ons.

Christus, zoals uw leerlingen zijn ook wij dikwijls bang
voor de mogelijke kritiek van anderen.
Wij durven er vaak niet voor uitkomen dat we volgelingen van U zijn.
Daarom: Christus, ontferm U over ons.

Heer, U hebt uw Zoon Jezus mens laten worden
om ons te laten zien hoezeer U ons liefhebt,
om te tonen dat de dood niet het laatste woord heeft
en dat geven doet leven.
Een Blijde Boodschap,
maar de enthousiaste verkondiging ervan in ons dagdagelijkse leven
staat vaak op een laag pitje.
Daarom: Heer, ontferm U over ons.

Barmhartige en liefdevolle God,
vergeef ons onze kleingelovigheid en neem ons bij de hand
om echte, overtuigde christenen te worden. Amen.

Eer aan God:

Eer aan God in de hoge,
Schepper van hemel en aarde.
Hij schenkt ons leven, licht en liefde.
Hij schenkt ons zijn Zoon
die ons bevrijdt.

Vrede op aarde onder mensen
die handen reiken van volk tot volk
en zich verzoenen met elkaar
tot een wereld zonder grenzen.

Mensen in wie Hij welbehagen heeft,
om hun inzet voor vrijheid en gerechtigheid
en om hun streven naar eerbied
voor alles wat in zijn schepping leeft.

Eer aan God in de hoge,
want Hij sluit een verbond
met de kleinen en de zwakken
en met allen die aan zijn Boodschap gestalte geven.

Vrede op aarde aan alle mensen
en zalig zij die vrede stichten,
want zij worden kinderen van God genoemd.

Moge Hij welbehagen vinden in ons,
als volk onderweg,
in het voetspoor van Jezus,
onze Messias en onze Heer. Amen.

Openingsgebed:

God en Vader,
uw Zoon hebben we nooit met eigen ogen gezien,
nooit met eigen handen aangeraakt.
We werden nooit meegesleept
door woorden gesproken door zijn eigen mond...
Toch vragen wij U:
vervul ons met zijn Leven,
zodat wij ons door Hem laten raken
en dan opstaan
en in beweging komen. Amen.

Eerste lezing: Uit de Handelingen van de apostelen (Hand. 2, 42-47)

42 De eerste christenen wijdden zich trouw aan het onderwijs
dat de apostelen gaven,
en aan de onderlinge gemeenschap,
het breken van het brood en het gebed.

43 Vrees beving iedereen en er gebeurden vele wonderen
en tekenen door toedoen van de apostelen.

44 Allen die het geloof hadden aangenomen,
bleven bijeen en bezaten alles gemeenschappelijk.

45 Ze verkochten have en goed
en verdeelden dat onder allen naar ieders behoeften.

46 Dagelijks gingen ze trouw en eensgezind naar de tempel,
braken bij iemand aan huis het brood,
gebruikten samen hun maaltijden in blijdschap
en eenvoud van hart,

47 loofden God en stonden in de gunst bij heel het volk.
De Heer breidde hun kring dagelijks uit;
steeds meer mensen werden gered.

Tussenzang: Psalm 118 (117) 2-4, 13-15, 22-24

**Refrein: Alleluia, Alleluia, Alleluia.
 Brengt dank aan de Heer, want Hij is genadig,
 eindeloos is zijn erbarmen!**

Herhaalt het, stammen van Israël:
eindeloos is zijn erbarmen!

Herhaalt het, zonen van Aäron:
eindeloos is zijn erbarmen!

Herhaalt het, dienaren van de Heer:
eindeloos is zijn erbarmen!

Zij stootten mij weg en sloegen mij neer,
maar Hij heeft mij ondersteund.

Mijn kracht en mijn sterkte is de Heer,
Hij is het die mij verlost.

Nu klinkt er gejuich van feest en geluk
in alle tenten der vromen.

De steen die de bouwers hebben versmaad,
die is tot hoeksteen geworden.

Het is de Heer, die dit heeft gedaan,
een wonder voor onze ogen.

Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt,
wij zullen hem vieren in blijdschap.

Tweede lezing: Uit de eerste Petrusbrief (1 Petrus 1,3-9)

Dierbaren,

3 Gezegend is God, de Vader van onze Heer Jezus Christus,
die ons in zijn grote barmhartigheid herboren liet worden
tot een leven van hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de dood,
4 tot een onvergankelijke, onbederfelijke en onaantastbare erfenis,
die voor u is weggelegd in de hemel.

5 In Gods kracht geborgen door het geloof,
wacht u op de redding die al gereed ligt
om op het einde van de tijd geopenbaard te worden.

6 Daarom bent u vol vreugde,
ook al hebt u nu, als het zo moet zijn,
voor een korte tijd te lijden onder allerlei beproevingen.

7 Die dienen om de deugdelijkheid van uw geloof te bewijzen,
dat zoveel kostbaarder is dan vergankelijk goud,
dat toch ook door het vuur gelouterd wordt.
Dan zullen, wanneer Jezus Christus zich openbaart,
lof, heerlijkheid en eer uw deel zijn.

8 Hem hebt u lief zonder Hem ooit gezien te hebben.
U gelooft in Hem, hoewel u Hem ook nu niet ziet,

en u zult vervuld zijn van een onuitsprekelijke en hemelse vreugde,
9 wanneer u het einddoel van uw geloof, uw redding, bereikt.

Tussenzang: Dit is de dag (ZJ 413)

<https://www.youtube.com/watch?v=coW7-Abr3pU>

Dit is de dag die de Heer heeft gemaakt en gegeven.
Laat ons Hem loven en danken, verheugd dat wij leven.
Diep in de nacht heeft Hij verlossing gebracht.
Heeft Hij ons licht aangeheven.

Waren wij dood door de zonde verminkt en verloren.
Doven van harte, verhard om zijn woord niet te horen.
Hij is zo groot, Hij overmande de dood.
Wij zijn in Jezus herboren.

Nu zend uw Geest, als een vuur, als een stem in ons midden.
Dat wij van harte elkander verstaan en beminnen.
En zo voortaan eren Gods heilige Naam.
En Hem in waarheid aanbidden.

Evangelie: (Joh. 20, 19-31)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Johannes.

19 Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar.

Hoewel de deur op slot was uit vrees voor de Joden, kwam Jezus. Ineens stond Hij in hun midden en zei: 'Vrede!'

20 Na deze groet toonde Hij hun zijn handen en zijn zijde. Vreugde vervulde de leerlingen toen ze de Heer zagen.

21 'Vrede', zei Jezus nogmaals. 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik jullie.'

22 Na deze woorden ademde Hij over hen. 'Ontvang de heilige Geest', zei Hij.

23 'Als jullie iemand zijn zonden vergeven, dan zijn ze ook vergeven; als jullie ze niet vergeven, dan blijven ze behouden.'

24 Tomas, een van de twaalf, ook Didymus genaamd, was er niet bij toen Jezus kwam.

25 De andere leerlingen vertelden hem: 'We hebben de Heer gezien.' Maar hij zei:

'Ik wil zijn handen zien, met de gaten van de spijkers erin; ik wil ze met mijn vingers voelen.

Ik wil met mijn hand de opening in zijn zijde voelen. Anders geloof ik niet.'

26 Acht dagen later waren de leerlingen weer bijeen, en nu was Tomas erbij.

Hoewel de deur op slot was, kwam Jezus.

Ineens stond Hij in hun midden en zei: 'Vrede!'

27 Vervolgens richtte Hij zich tot Tomas:

'Kijk maar, hier zijn mijn handen; kom nu maar met je vinger. En kom met je hand om de opening in mijn zijde te voelen.

Wees niet langer ongelovig, maar gelovig.'

28 Hierop zei Tomas: 'Mijn Heer! Mijn God!'

29 Jezus zei: 'Omdat je Me gezien hebt geloof je? Gelukkig zij die zonder gezien te hebben toch tot geloof komen.'

30 Nog veel andere tekenen heeft Jezus voor de ogen van zijn leerlingen verricht, die niet in dit boek zijn neergeschreven.

31 Die welke u hier vindt, zijn neergeschreven opdat u zult geloven dat Jezus de Messias is, de Zoon van God, en opdat u door te geloven leven zult bezitten in zijn naam.

Overweging(en):

U mag mij vandaag na deze getuigenis, zonder mij te beledigen, een ongelovige noemen. Als ik in de jaren dat ik een zoekende christen ben iets geleerd heb, dan is dat geloof te maken heeft met een gevoel, een gevoel dat het klopt. Een gevoel dat je een tijdsreiziger bent en wat daar gebeurt, meemaakt als op de eerste rij. Een gevoel dat ieder moment Jezus in plaats van tegen Petrus of Thomas, zich kan richten tot jou en iets zegt wat jou persoonlijk ter harte raakt. Soms moeten we een beetje moeite doen, maar eigenlijk is het heel gemakkelijk om dat verhaal 2000 jaar later nog steeds te vertellen.

Als ik nu de lezingen van vandaag bekijk, dan heb ik eigenlijk meer moeite om te geloven in de eerste lezing dan in het evangelie. Vreemd toch dat ik mij beter kan inleven in het verhaal over een verrezen man die zijn oude vrienden bezoekt, dan in een groep mensen die in alle harmonie kunnen samen leven. Het is een verloren geloof, gewoon door het samenleven met mensen en het telkens weer ontgoocheld worden door andere mensen, maar ook door mezelf. Dit vooral wanneer ik beseft hoe klein ikzelf ook ben en hoe moeilijk ik mij zelf kan weerhouden van de dingen waarvan ik gruw bij een ander. Zo leven wij in grote luxe en weelde: als je hier dieper over nadenkt en zou

wegdenken wat we niet echt nodig hebben, zou er heel wat over zijn om te delen en armen minder arm te maken. Maar toch kittelt het steeds weer om iets nieuws te kopen en er zijn altijd wel 'redenen'. Daarom heb ik het ook zo moeilijk om te geloven dat de eerste christenen dit wel konden. Een kluizenaar (...) schreef dat we niet moeten proberen tegennatuurlijk te doen, want voor wie een gezin moet onderhouden is het normaal dat deze met het materiële bezig is, een kluizenaar echter, die moet daar vrij van zijn.

Ik zou graag nog twee gedachten met u delen.

Een eerste gedachte: Als u mij zou vragen: "bent u gelukkig?" of "doe je graag je werk?" Ga ik ook niet de vuile was uithangen, maar ga ik mijn algemeen gevoel weergeven en dan kan ik volmondig antwoorden: "Ja". Dat deed de schrijver van de Handelingen ook, hij geeft zijn algemene indruk en dat was kennelijk een heel positieve. Hij vertelt ook niet over een zekere Martha die wel heel haar bezit verkocht, maar toch nog een mooie gouden armband voor zichzelf hield of over Adeodatus die op de gemeenschappelijke maaltijden zijn brood te dik met boter besmeerde. Die ergernissen zullen er zeker geweest zijn, het gaat tenslotte om mensen, maar eigenlijk waren ze ondergeschikt aan het grote ideaal dat ze gezamenlijk probeerden na te streven: geen slaven en meesters, maar allen gelijk als broeders en zusters in de Heer. Een proces dat met vallen en opstaan ook nu nog doorgaat en dat moeilijk blijft (al vraagt men ons niet meer om ons bezit af te staan). Van dat delen blijft vandaag enkel nog de omhaling over en je mag niet denken dat ik wil klagen, maar aan de inhoud daarvan staan we toch wel een eindje van het oorspronkelijke ideaal.

Zo kom ik bij mijn tweede gedachte waar ik gedurende de voorbije dagen bij stilstond: Het Jodendom was uniek tegenover de andere godsdiensten omdat het een vorm rechtvaardigheid als godsdienstige praktijk kende, het christendom gaat echter nog een stap verder door naastenliefde (caritas) te promoten. En "ubi caritas", daar waar naastenliefde is, is God. Dit nieuwe was een groot succes en trok vele mensen aan. Zij waren zalig, want ze hadden nog niet gezien hoe dit kon en toch wilden ze het proberen, toch wilden ze geloven. Amen.

Litteken

Hij zou zijn 'snee' aan elke bezoeker laten zien,
de snee van zijn operatie van zoveel decimeter lang.
Want zijn litteken is het heilig waarmerk
van al het leed dat hij geleden heeft.

Zo plaatsen wij een monument
op alle plaatsen waar zoveel mensen hebben afgezien:
in de kampen van de holocaust, op de slagvelden
en in de platgebombardeerde steden.
Een monument als blijvend teken van geleden leed.

Laat mij de sporen van zijn lijden zien, zei Thomas,
mijn hand in zijn doorboorde zijde leggen.
Want anders kan ik niet geloven.
Dan is Hij de Messias niet
die alle leed en lijden kan genezen.

Nog altijd zeggen mensen, vanuit de oude Thomastwijfel:
als ik persoonlijk niet bemerk
hoe christenen omgaan met het lijden,
hoe zij het leed verwerken tot nieuwe levensmoed,
dan kan ik niet geloven dat Hij iets in hun leven doet.

Zo kan elke christen in de loop der tijden
een stukje van dat glorieuze litteken zijn:
de sporen van het zelf geleden leed,
nog slechts een donkere schaduw in de ogen,
terwijl de diepe vreugde, onverwoestbaar en aanstekelijk,
het heilige waarmede Hij verreest.

(Manu Verhulst)

Vrede zij met u!
Jij met je zoeken en twijfelen.
Jij, Thomas,
ook Didymus, Tweeling, genoemd,
want je schippert tussen
'wel willen geloven'
en 'niet kunnen geloven',
tussen 'eerst zien en daarna geloven'
en 'geloven zonder te zien'.

Vrede zij met u.
Laat Gods Geest maar binnen in je leven.
En weet:
als je vergeeft, dan is 't vergeven,
en als je niet vergeeft,
dan blijft het kwade woekeren.

Vrede zij met u.
Steek je handen uit
en leg ze in de wonden
van de lijdende medemens.
Want dat zijn vandaag
de wonden van de Christus.
Alleen door je te laten raken
kan je tot geloof komen.
Zo sprak de Verreene
en zo spreekt Hij nog altijd.

Ik ben een mens,
enthousiast en nuchter,
vol geloof en ongeloof tegelijk.
Ik stel lastige vragen.
Ik pieker over 'wat er niet is...'
over wat voorbij is en geen keer neemt...
Mijn naam is Thomas.

Ik laat me nooit zomaar meeslepen.
Jezus boeide me
en ik trok met Hem mee.
Maar ineens is alles mislukt.
Ik heb verkeerd gegokt,
de boot gemist.
Ik voel me in de kou staan.
Ze zeggen wel dat Hij leeft... maar ik wil het eerst zien!

Mijn naam is Thomas.
Vaak sta ik er eenzaam en ontredderd bij.
Ik zie een kind sterven,

een jonge mens verongelukt.
Ik hoor over mensen die gefolterd worden.
Jawel, Christus wordt weer gekruisigd.
Ik zie de littekens van oorlog en verdrukking,
het verdriet van zoveel mensen...
en uit de dood is nog niemand teruggekeerd.
Ik zie mensen verkommeren achter gesloten deuren en vensters,
eenzaam op kleine kamertjes in een grote stad.
Ik zie mensen die deuren en vensters dichtklappen.
Ik zie mensen die doen alsof ze leven,
maar eigenlijk zijn ze dood.
Ik kan het niet verwerken.
Ze zeggen wel dat Hij leeft...maar ik wil het eerst zien!

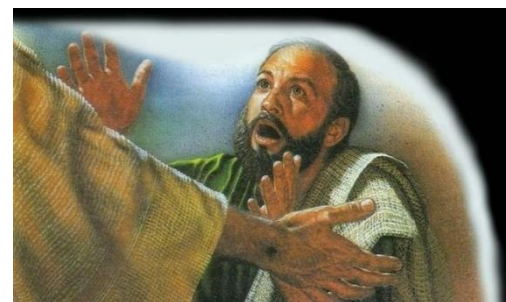
Mijn naam is Thomas.
Ik zie een Kerk van bange mensen,
een kleine kudde, een handvol maar...
Zovelen zijn weggebleven – geruisloos – en zoveel kerken leeg...
Hij heeft ooit wel gezegd:
"Waar twee of meer in mijn naam samen zijn,
daar leef Ik in hun midden...",
maar ik wil het eerst zien... (Rijmenam)

Woorden van geloof:

Ik geloof dat het leven mij geschonken werd
door God, onze Vader, Bron van liefde.
Ik geloof dat ik geroepen ben
om mee te werken aan een toekomst
die voor elke mens menswaardig is.

Ik geloof in die uitzonderlijke Mens
die niet geleefd heeft voor Zichzelf.
Ik geloof in die Mens
die wij kennen als Zoon van mensen
en Zoon van God,
die een ereplaats gaf aan mensen
die over het hoofd werden gezien.
Ik geloof dat zijn Geest onder ons werkt
als wij in zijn naam samen zijn
en wij elkaar levenskansen geven.
Ik geloof dat zijn Geest
ons telkens weer aanspoort
om naar elkaar om te zien
en zo mensen te worden met en voor elkaar.

Ik geloof dat ons leven
niet zal eindigen in het zinloze niets,
maar dat wij eens zullen leven
bij de Bron van liefde die ons dit leven schonk. Amen.

Voorbeden: (Bert Robben o.p.)

Pr.: Bidden we tot God
die ons in zijn barmhartigheid herboren doet worden
tot een leven van hoop
door de opstanding van Jezus uit de dood.

L.: Bidden we voor de twijfelaars
die net als Thomas verlangen
naar een zichtbaar teken
dat hen tot geloof kan brengen.
Dat zij op hun levensweg medemensen
mogen ontmoeten
die hen uitnodigen om, ondanks onzekerheden,
te komen tot de geloofsbelijdenis van Thomas.
Laten we bidden...

Bidden we dat wij mogen geloven in een werkelijkheid
die je niet hoeft te betasten of te bewijzen.
Dat er vriendschap is en liefde tussen mensen.
Dat ons geloof in de Verrezen Heer ons mag inspireren
om elkaar op te bouwen tot één gemeenschap in onderlinge liefde en trouw.
Laten we bidden...

Bidden we voor onszelf.
Dat wij, net als de apostelen,
eensgezind zijn in gebed en het breken van het brood.
Dat wij elkaar mogen herkennen als broers van Thomas,
om uiteindelijk, zoals hij, te kunnen belijden:
'mijn Heer en mijn God.'
Laten we bidden...

Pr.: Barmhartige God, hoor onze gebeden en vragen.
Luister naar wat er leeft in ons hart
en wat U beter weet dan wij kunnen zeggen.
Help ons, zoals Thomas, te geloven in U
en moge ons verder leven vervuld zijn
van uw vrede en aanwezigheid. Amen.

Lied: Gij zijt voorbijgegaan - Huub Oosterhuis

<https://www.youtube.com/watch?v=BPJoJ8Gh8a0>

uitleg: <https://www.liedboekcompendium.nl/lied/607-gij-zijt-voorbijgegaan-570>

Gij zijt voorbijgegaan,
een steekvlam in de nacht.
De vonken van uw naam
zijn ogen in ons hart.
In flarden hangt uw woord
om onze wereld heen,
wij leven in U voort,
wij zijn met U bekleed.

Gij zijt voorbijgegaan,
een voetspoor in de zee.
Gij zijt te ver gegaan,
Gij zijt een mens te veel.
Gij zijt voorgoed, Gij zijt
verborgen in uw God.
Geen stilte spreekt U uit,
ondenkbaar is uw dood.

Gij zijt voorbijgegaan,
een vreemd bekend gezicht,
een stuk van ons bestaan,
een vriend, een spoor van licht.
Uw licht is in mijn bloed,
mijn lichaam is uw dag,
ik hoop U tegemoet
zolang ik leven mag.

Gebed over de gaven:

Goede God en Vader,
waar mensen elkaar vinden en tot breken en delen komen,
daar gaat uw hemel open, en daar ontmoeten wij U, als de Levende in ons midden.
Wij bidden U: aanvaard onze gaven en schenk ons uw zegen
en maak zichtbaar wat wij hier in tekenen vieren:
verbondenheid van mens tot mens.
Dit vragen wij U in Jezus' Naam
die ons deze droom heeft meegegeven. Amen.

Groot Dankgebed:

Wij danken U, God,
voor een mens zoals Thomas
die, ondanks zijn traag geloof,
ook inzag dat de dood geen eindpunt is,
maar een nieuw begin.
Thomas, die ondanks alle ontgoochelingen en littekens,
toch weer de moed vond om te getuigen.

Dank U, God,
voor die man Thomas,
die aarzelend en onbegrijpend
zijn weg zocht ... en vond.

Wij danken U, God,
om de verrijzenis van Jezus, uw Zoon,
Hij leeft verder hier in ons midden, in ieder van ons.

Jezus was en blijft
voor ons een Mens van geloof, hoop
en eindeloos vertrouwen,
een mens van totale inzet,
die Zich met hart en ziel
gegeven heeft voor God en mens.

Tot het uiterste is Hij gegaan:
liefde, alleen maar liefde
tot de dood erop volgde.
Hij bracht hoop
waar mensen het niet meer zagen zitten.
Zo blijft Hij ook ons de weg naar morgen wijzen.
Dankbaar roemen wij zijn grote daden
en heffen ons loflied aan: **Heilig, heilig, ...**

Barmhartige Vader,
wij danken U voor Jezus Christus,
die één van ons is geworden.

Na zijn dood hebben zijn leerlingen erkend
dat zijn Geest aanwezig is
overal waar liefde woont,
overal waar mensen in elkaar durven geloven,
overal waar mensen vergeving schenken
en elkaar de hand reiken.

Zij hebben begrepen dat Jezus met hen meeding
als zij met elkaar dezelfde weg gingen.
Zij hebben Hem herkend, Vader,
bij het breken van het Brood
toen zij maaltijd hielden
om Jezus' liefde onder elkaar levend te houden.

In de nacht waarin Hij werd overgeleverd
heeft Hij hun immers een teken gegeven
van zijn liefde tot het uiterste.

INSTELLINGSVERHAAL

Dit is de kern van ons geloof:
Als wij dan eten van dit Brood en drinken uit deze Beker,
verkondigen wij de dood des Heren totdat Hij komt.

Trouw aan Jezus' Woord, Vader,
breken wij hier dit Brood
en danken U voor deze Beker.

Wij gedenken al wat Jezus ons heeft voorgeleefd
en maken zijn voorbeeld tot het onze.

Gedenk in uw goedheid allen die ons zijn voorgegaan.
Zij leven in onze gedachten,
maar, meer nog, zijn zij levend bij U.

Laat uw Geest rusten op deze gaven.
Dat deze heilige symbolen
ons mogen spreken van Jezus' dood die tot leven wekt,
dat wij mogen openstaan
voor alles wat Jezus ons geleerd heeft,
dat wij vervuld mogen worden van zijn liefde.
Dan zal er vreugde zijn op aarde,
vrijheid en vrede in Jezus' naam.

Door Hem en met Hem en in Hem zal uw naam geprezen zijn,
Heer, onze God, barmhartige Vader,
in de eenheid van de Heilige Geest,
hier en nu, en tot in eeuwigheid. Amen.

Onze Vader:

Zoals de Vader Mij heeft gezonden, zo zend Ik u' zei Jezus.
Als gezondenen willen wij, in Jezus' spoor,
bidden tot zijn en ons aller Vader: **Onze Vader ...**

Eeuwige God,
U kent ons geloof en onze twijfels,
onze goede wil en ons menselijk falen.
Richt ons op, voorgoed, en keer ons tot leven.
Dan zullen wij hoopvol kunnen uitzien
naar de komst van Jezus Messias, uw Zoon.
Want van U is het Koninkrijk ...

Vredeswens:

`Vrede zij U'.
Met deze woorden, Jezus, hebt U uw leerlingen begroet.
Met deze woorden hebt U ook hun angst doorbroken.
Schenk ook ons uw vrede.
Maak ons één van hart,
zodat wij die vrede uitstralen in deze wereld.
Die Jezusvrede zij altijd met u.

Lam Gods

Communie

Lied: ZJ 405 Christus is verrezen

<https://www.youtube.com/watch?v=TvOWjzDAIwg>

refrein: Christus is verrezen, alleluia, alleluia.

Christus is verrezen.
Naar 't water van het leven gaat uit, uw Herder tegemoet,
ziet en smaakt zijn overvloed. Alleluia.

Herder van de schapen, noem ons bij onze namen!
Uw kudde heeft uw stem gehoord:
roep ons samen rond uw woord. Alleluia.

Gij die vreest en twijfelt,
herkent uw Heer en Heiland die in de avond breekt het brood,
en voor u de Schrift ontsloot. Alleluia.

Zalig die gelovend hun God herkennen mogen!
Betast de wonden van de Heer,
knielt in deemoed voor Hem neer. Alleluia.

Slotgebed:

U, die hoop op leven wekt,
leer ons te geloven in Hem
die wij nooit hebben gezien,
die onze handen nooit hebben aangeraakt,
Jezus, de Levende, uw Zoon.
Moge zijn Woorden onder ons
gemeenschap stichten vandaag en heel ons leven. Amen.

Zegen en zending

Dessertje:

Met een handvol kleine, zwakke, machteloze mensen is het ooit begonnen.
Vanuit hun onmacht, hun angst en ontgoocheling hebben zij de handen in elkaar geslagen, en zijn ze op weg gegaan.

Waarheen?

Ze wisten het zelf niet.

Ze zouden wel zien...

Ze deelden wat ze hadden,
brood en wijn, huis en goed.

Uit het samen bidden
putten zij de kracht
om te blijven doorgaan
en hielden ze de droom wakker
die Jezus in hen gewekt had.

Vanuit deze verbondenheid zetten ze
de kleine dagdagelijkse stappen die haalbaar waren.
En dat was heel wat.
Zo groeide indertijd nieuw leven in een stervende wereld.
Waarom zou dat nu niet kunnen?

(Carlos Desoete)

Loslaten en groeien (op de flap van het tijdschrift Klooster)

“Ik heb mij tijdens mijn ziekte en revalidatie na mijn herseninfarct geen moment door God verlaten gevoeld. Ik heb Hem ook niets verweten. Shit happens, dat is onze menselijke conditie. En nu overkwam het mij. Ik heb steeds geleefd in het besef dat ik door God gedragen werd, ook door mijn hulpeloosheid heen. Ik durfde mij in mijn kwetsbaarheid aan Hem toe te vertrouwen. Uit handen geven is een eerste stap op de weg van het loslaten. Het hoeft niet allemaal meer van jou af te hangen. Een tweede stap is inzien wat werkelijk van belang is. Dat zijn niet jouw prestaties, zekerheden, gehechtheden en obsessies, maar de dingen van God: liefde, trouw, gerechtigheid en barmhartigheid. Misschien is wel het belangrijkste inzicht dat met loslaten te maken heeft: God houdt van je, heelt je, hoe je ook bent, wat je ook kunt doen en wat niet. Je hoeft je voor Hem niet te bewijzen. Je gaat Hem ter harte.” (Peter Nissen)

Loslaten en groeien, Adveniat (2026) 132 p. - € 11,99
verkrijgbaar via www.jongbloedmedia.nl

Deze woorden zijn afkomstig uit het vastenboekje van Peter Nissen dat hij schreef over de leerschool van het loslaten na zijn eerste herseninfarct in mei 2025. Toen zijn meditaties voor het vastenboekje in druk verschenen konden we niet vermoeden dat de Nijmeegse kerkhistoricus kort daarna weer werd getroffen door een herseninfarct. Dat bleek noodlottig te zijn, tot het grote verdriet van zijn vrouw en drie dochters. We bidden voor de zielenrust van Peter Nissen en wensen zijn vrouw Joyce en drie dochters heel veel sterkte met dit grote verlies. We zullen Peter zeer missen en denken aan het beeld van Paaszondag. Maria van Magdala ontmoet de tuinman en heeft eerst niet door dat hij de Verrezen Heer is. Dat was en is voor Peter Nissen het beeld van leven door de dood heen: dat dit beeld voor hem nu ook werkelijkheid mag zijn. (Leo Fijen)